

og sige; at dem nægtér vi. Vi maa dog konferere med den paagældende Minister derom, og det er det, vi har gjort. Naar det saa havde ført til, at Ministeren havde sagt: ja under disse Omstændigheder, da jeg gerne vil deltage i Arbejdet paa at bringe den formelle Balance til Stede, kunde jeg tage Ordet i det andet Ting eller indenfor Regeringen for, at man gik ind paa Nedsættelsen! saa tror jeg, at det ærede Medlem vilde være enig med mig i, at en anden Vej var der dog ikke at gaa — end at raadføre sig med Ministrene og søge deres Assistance dertil. At gøre det uden at raadføre sig med dem, der sidder inde med Betingelserne for at kende Forholdene ved de enkelte Bevillinger, det vilde dog ikke falde nogen samvittighedsfuld Rigsdagsmand ind, og jeg tror heller ikke, at det ærede Medlem i den Henseende kan være uenig med mig.

Finansministeren (N. Neergaard): At forlænge Debatten med det ærede Medlem, der nu satte sig, er jo ganske ønskeligt. Det ærede Medlem kunde ikke rokke en Tøddel eller et Tal ved, hvad jeg havde fremført, som jo ogsaa nu i sig selv er kondenseret til saa ganske faa Træk, at det maa være fatteligt og forstaaeligt for enhver. Saa hjalp det ærede Medlem sig med en Del Talen udenom, der imidlertid slet ikke berørte de klare og let forstaaelige Grundtræk i Sagen, nemlig at de ekstraordinære Forsvarsudgifter af 1909 efter Planen skal holdes udenfor, og at Planen er bygget paa den fulde Indtægt, altsaa, at man ikke kan sige, at den svigter, fordi Indtægts- og Formueskatten i det første Aar gaar ind med $1\frac{1}{2}$ Million mindre end anslaaet. Paa disse uimodsigelige Kendsgerninger var mine Bemærkninger byggede, og til disse Kendsgerninger har det ærede Medlem jo i Virkeligheden slet intet at sige. I Stedet derfor talte det ærede Medlem om forskellige andre Ting. Han talte om, hvad der jo ikke i mindste Maade berører Kernen i Sagen, at jeg havde oprindeligt tænkt mig at dække de ekstraordinære Udgifter ved Laan, men at jeg senere hen efter Statslaanets Afslutning forandrede dette derhen, at de maatte dækkes af Kassebeholdningen. Det har jo intet som helst at gøre med det, som Striden staar om mellem det ærede Medlem og mig, nemlig at disse Udgifter skal holdes ude fra Balancen; det kan det ærede Medlem ikke komme fra, det har han selv indrømmet saa mange Gange, at de

blev ikke dækket ved Laan, som vi oprindeligt havde tænkt os, men af Kassebeholdningen. Men det har, som sagt, intet som helst at gøre med det Spørgsmaal, her er Tale om. Jeg skal kun gøre den enkelte Bemærkning dertil, at det kan jo kun være saa meget bedre og solidere og mere betryggende for Fremtiden, naar vi kan dække disse Udgifter af Kassebeholdningen i Stedet for af Laan. Saa kunde det ærede Medlem maaske rejse det Spørgsmaal: Kan vi da dække disse Udgifter af Kassebeholdningen? Det er det, jeg Gang efter Gang har hævdet, at det kan vi. Kassebeholdningen har en saadan Størrelse, er i saa god Vækst, at vi er i Stand til at dække disse Udgifter deraf. Selve den Kendsgerning, at Kassebeholdningen er i solid og god Vækst, er jo i øvrigt det bedst tænkelige Bevis paa, at min Opfattelse er den rette, nemlig at vore Finanser nu hviler paa en fuldkommen solid Grundvold, for saa vidt man vedbliver at gaa frem paa den samme tilbageholdne og forsigtige Maade med Hensyn til Udgifterne, som den nuværende Regering har brugt. Naar Kassebeholdningen i Løbet af de sidste 3 Maaneder er gaaet frem uden at blive forstærket ved Laan med ca. 3 Mill., kan det ærede Medlem virkelig ikke forlange noget bedre Bevis baade for, at vi er inde i en Tilstand af finansiell Sundhed, og for, at den Forudsætning, jeg udtalte ved Forhandlingens Afslutning i Fjor, at de ekstraordinære Militærudgifter kan dækkes af Kassebeholdningen, saaledes at vi ikke behøvede at dække dem ved Laan, er rigtig. Det ærede Medlem vil faa vanskeligt ved at overbevise nogen om, at det ikke er en Forbedring i Forhold til den oprindelige Plan, at det ikke er bedre, naar man kan dække en Udgift med de Penge, man har liggende i sin Kasse, fremfor at dække dem ved nye Laan. Atter her viser det sig, at Finansplanen stiller sig bedre end oprindeligt fremstillet. Og naar det ærede Medlem forlanger, at der skulde være henlagt noget af Statslaanet til Dækning af ekstraordinære Militærudgifter, glemmer det ærede Medlem i det Øjeblik, han siger det, ganske, at Statslaanet jo ikke en Gang var tilstrækkeligt til at dække de midlertidige Laan, Veksellaanene. Der var altsaa intet at henlægge, men det behøvedes heller ikke, thi allerede den Gang var jeg i Stand til at se, hvad Eftertiden saa fuldstændig har bekræftet, at vi vilde være i Stand til at dække disse Udgifter af Kassebeholdningen.

En anden vidunderlig lille Kunst, som